

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **V. M.**
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
se sídlem nám. 28. října 9, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2016, č. j. MV-123410-6/SO-2015

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 10. 2. 2016 podanou Krajskému soudu v Brně téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2016, č. j. MV-123410-6/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 21. 7. 2015, č. j. OAM-9366-8/TP-2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 75 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí z věcného hlediska za vadné, neboť se žalovaná nevypořádala dostatečně se zachováním proporcionality mezi důvody pro vydání rozhodnutí a jeho důsledky do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Dále poukazuje na nedostatečnost zjištění žalované v otázce skutečných dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života, neboť argumentace žalované možností pobývat i nadále na území České republiky v rámci nižšího pobytového oprávnění zcela jednoznačně neodpovídá skutečnosti. Z cizineckého informačního systému a z obsahu správního spisu lze zjistit, že žalobce ke dni vydání rozhodnutí očekával další rozhodnutí ve věci odvolání se proti zastavení řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalované tak dle žalobce muselo být jasné, že jeho pobyt závisí pouze na jejím rozhodnutí, jakož i skutečnost, že u procesního rozhodnutí se žádné dopady do osobní sféry žalobce nehodnotí, v důsledku čehož zanikne oprávnění pobytu žalobce na území.
3. Argumentace žalované dosavadním možným pobytem žalobce a nulovým dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života proto naprosto neodpovídá skutečnosti a činí napadené rozhodnutí zcela v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“). V této souvislosti žalobce poukazuje na zadržení pro trestnou činnost řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, jehož následkem nestihl ve stanovené lhůtě doplnit doklady k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a proto bylo řízení o jeho žádosti zastaveno, což si žalovaná mohla zjistit ze spisu v této věci, avšak toto neučinila. Rezignovala proto na svoji povinnost zjistit stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť tento spis mohla k odvolacímu řízení připojit. Důsledkem povrchního a formálního přístupu žalované k otázce reálného dopadu rozhodnutí do života žalobce je proto nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tři dny po vydání napadeného rozhodnutí žalovaná zamítla odvolání žalobce proti usnesení o zastavení

řízení, v důsledku čehož zaniklo žalobci oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalovaná se tak nezabývala pevností a předpokládanou délkou tohoto pobytového oprávnění, následkem čehož nemohla reálně přistoupit k testu přiměřenosti mezi důvody a důsledky rozhodnutí.

4. Postup žalované žalobce hodnotí jako tendenční v otázce závažnosti jeho jednání, které je důvodem pro zamítnutí žádosti (řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu), přičemž v této věci již požádal soud o vydání rozhodnutí o osvědčení se a očekával, že tato skutečnost bude žalovanou při rozhodování zohledněna.
5. Dále žalobce požádal o přiznání odkladného účinku této žalobě, o němž soud rozhodl usnesením ze dne 26. 2. 2016, č. j. 31A 16/2016-19.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 16. 3. 2016 zdůrazňuje, že se přiměřeností dopadů rozhodnutí podrobně zabývala v napadeném rozhodnutí, proto na příslušné pasáže v podrobnostech odkazuje. Žalovaná proto rekapituluje, že žalobce nesplňoval podmínky trestní zachovalosti, a proto podmínky pro aplikaci § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly splněny. K tíži žalované pak nelze přičítat to, že soud ani po 9 měsících nevyslovil, že se žalobce osvědčil. Nadto byl žalobce v den vydání napadeného rozhodnutí držitelem pobytového oprávnění dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a proto navzdory neudělení povolení k trvalému pobytu mohl dále nerušeně pobývat na území České republiky. Intenzita zásahu rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života proto byla nulová. Žalovaná dodává, že výsledek řízení ve věci povolení k dlouhodobému pobytu nebylo možné předpokládat, neboť o tomto bylo rozhodováno až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a především o ní rozhodoval zcela jiný senát žalované. Na základě těchto skutečností žalovaná nesouhlasí s námitkou obsaženou v žalobě, že výsledek řízení o povolení k dlouhodobému pobytu byl předem jasný, a tudíž i žalované jasný. V neposlední řadě žalovaná připomíná, že pro posouzení skutkového stavu je rozhodující stav ke dni vydání rozhodnutí, nikoliv stav, jenž hypoteticky může nastat až po dni vydání rozhodnutí.
7. Závěrem svého vyjádření žalovaná doplňuje, že neudělení povolení k trvalému pobytu nyní neznamená, že je žalobci pobyt na území České republiky navždycky zapovězen. Pouze mu nebylo uděleno nejvyšší možné pobytové oprávnění. Žalobci se tak naskýtá široká škála možností, jak svůj budoucí pobyt na území České republiky legalizovat. Poté, co soud rozhodne o tom, že se žalobce osvědčil, nebude možné zamítnout další žádost žalobce o pobytové oprávnění pro nesplnění podmínky trestní zachovalosti.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

9. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. Na nařízeném soudním jednání dne 14. 2. 2018, na němž na základě substituční plné moci zastupovala žalobce Mgr. Šárka Venzhöferová, která omluvila nepřítomnost žalobce, účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
11. Spornou otázkou je v projednávané věci to, zda se žalovaná vypořádala dostatečně se zachováním proporcionality mezi důvody pro vydání rozhodnutí a jeho důsledky do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, resp. zda zásahy do rodinného a soukromého života řádně vypořádala.
12. Dle § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174).*“
13. Dle § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „*Za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá a) ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, b) v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.*“
14. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců: „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“
15. Ze správního spisu zdejší soud zjistil následující skutečnosti. Dne 8. 6. 2015 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový orgán v souladu s § 174 zákona o pobytu cizinců dožádal výpis z evidence Rejstříku trestů k osobě žalobce. Výpis z evidence Rejstříku trestů byl vyžádán dne 11. 6. 2015 (ve správním spisu pod č. j. OAM-9366-5/TP-2015). Z tohoto výpisu se podává, že žalobce byl uznán vinným za spáchání úmyslného trestného činu podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, tedy za úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky. Za spáchání uvedeného trestného činu byl žalobci trestním příkazem, sp. zn. 90 T 162/2013, vyměřen trest odnětí svobody podmíněně na 5 měsíců se zkušební dobou do 13. 4. 2015. Dále mu byl vyměřen trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel v počtu 16 měsíců. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 13. 2. 2013. Vzhledem k těmto skutečnostem prvostupňový orgán konstatoval nesplnění povinnosti ohledně trestní zachovalosti ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců.
16. Prvostupňový orgán v rámci řízení o udělení povolení k trvalému pobytu dále zkoumal v souladu s § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, zda jeho rozhodnutí zamítající žádost o

udělení povolení k trvalému pobytu nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce, vycházejí při takovém posuzování z § 174a zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový orgán konstatoval, že je žalobce plnoletý, podniká jako živnostník a je tedy zřejmé, že je schopen se o sebe postarat. Žalobce je na území České republiky od roku 2004, avšak do země původu prokazatelně cestuje, nelze tedy hovořit o zániku vazeb žalobce k domovskému státu. Žalobce je ženatý a má dítě, manželka a dítě však nemají v České republice pobytové oprávnění a žijí na Ukrajině. Žalobce na území České republiky nežije ve vlastní nemovitosti. Prvostupňový orgán na základě těchto skutečností vyhodnotil, že důsledky jeho rozhodnutí s ohledem k důvodu zamítnutí žádosti jsou přiměřené jednání žalobce na území České republiky. Při tomto závěru prvostupňový orgán vycházel ze skutečnosti, že udělení trvalého pobytu je nejvyšším pobytovým oprávněním, které může cizinec na území České republiky získat. Dále vzal v potaz také to, že žalobce nemusí na základě prvostupňového rozhodnutí opustit území republiky a je zde nadále oprávněn pobývat na základě § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se prostřednictvím zmocněného zástupce s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí seznámil dne 18. 6. 2015. Dne 2. 7. 2015 bylo prvostupňovému orgánu doručeno vyjádření žalobce k těmto podkladům, v němž žalobce především upozornil na délku svého pobytu na území České republiky (více než 10 let) a skutek, pro který byl odsouzen, byl jeho jediným excesem. V této souvislosti již požádal soud, aby vyslovil, že se osvědčil, nadto se nejedná o závažný trestný čin. Prvostupňový orgán se s těmito námitkami následně vypořádal v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a znovu zopakoval přiměřenost důvodů zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu.

17. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání dne 29. 7. 2015, o němž žalovaná rozhodla v napadeném rozhodnutí tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalovaná v napadeném rozhodnutí provedla korekci skutkového stavu, když u manželky žalobce uvedla, že na území České republiky pobývá na základě tzv. fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž požádala o udělení trvalého pobytu, kdy však toto řízení nebylo pravomocně ukončeno. Dcera žalobce v době rozhodnutí žalované nebyla držitelkou jakéhokoli pobytového oprávnění, avšak požádala o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným. Vzhledem ke stejné adrese místa trvalého pobytu, žalovaná nepochybněovala vzájemné vazby mezi nimi a vyjádřila přesvědčení, že prvostupňový orgán vedlo k úsudku o absenci rodinných vazeb žalobce na území České republiky nejspíše informace uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu, v níž manželka i dcera uvedly jako bydliště obec Cyhany, nikoliv to, že bydlí se žalobcem v České republice. Žalovaná proto konstatuje, že žalobce na území České republiky určité rodinné vazby zřejmě má. Dále žalovaná rozebrala živnostenské oprávnění žalobce k předmětu podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, a to s obory činnosti „Přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti“, „Zprostředkování obchodu a služeb“, „Velkoobchod a maloobchod“ a „Realitní činnost, správa a údržba nemovitostí“. S ohledem na to, že žalobce ke svému podnikání nic bližšího neuvedl, žalovaná byla toho názoru, že se zjevně jedná o druh podnikání, jenž není nijak specifický. Toto podnikání žalobce provozuje teprve od 2. 4. 2014. Jelikož žalobce není ani vlastníkem nemovitosti, v níž má hlášen trvalý pobyt, je zřejmé, že na území České republiky relevantní ekonomické vazby nemá. Žalovaná si je vědoma, s ohledem na pobyt žalobce na území

České republiky od roku 2005, že se většina soukromých vazeb žalobce nachází na území České republiky, nicméně vazby na Ukrajině má také, má tam matku a zřejmě i dceru. Z domovské země navíc přesídlil v dospělosti (v 22 letech), tudíž zná tamní jazyk i realie, z tohoto důvodu by dle žalované případný návrat nebyl pro odvolatele neřešitelným problémem. Žalované nejsou známy žádné důvody, proč by se žalobce nebyl schopen o sebe postarat, nadto nepobývá na území České republiky ani na základě žádného institutu mezinárodní ochrany.

18. Na základě uvedeného žalovaná konstatovala, že žalobce má určité vazby na Českou republiku, ale také má stále vazby na svou domovskou zemi. Na posouzení intenzity dopadů rozhodnutí mělo dle žalované největší vliv to, že žalobce na území České republiky pobývá na základě tzv. fikce pobytu, tedy i pokud by žalobci nebylo uděleno povolení k trvalému pobytu, nedojde k žádnému zásahu do jeho života, neboť bude moci na území České republiky dále pobývat na základě nižšího pobytového oprávnění, reálný dopad rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce je proto prakticky nulový. V neposlední řadě je trvalý pobyt nejvyšším možným pobytovým oprávněním, které jeho držitele v mnohém zrovnoprávňuje se státními občany České republiky a vesměs má doživotní charakter, proto na splnění podmínek pro udělení takového pobytového oprávnění je třeba klást zvýšené nároky, kterým žalobce nedostál. Žalovaná závěrem poukázala na skutečnost, že vyústěním prvostupňového rozhodnutí nebude nucené opuštění České republiky, a tedy ani opuštění těchto vazeb. Jediným reálným dopadem bude to, že se žalobce nebude moci tak výhodně účastnit na systému zdravotního pojištění. Závažnější dopad prvostupňového rozhodnutí však žalovaná neshledala.
19. Krajský soud k meritu samotné věci uvádí následující. Žalobce v předmětné věci požádal o udělení povolení k trvalému pobytu na základě § 68 zákona o pobytu cizinců. Aby žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu mohlo být vyhověno, nesmí zde existovat důvody pro nevydání takového povolení dle § 75 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců uvádí jako jednu z takových okolností, pro kterou povolení k trvalému pobytu nebude uděleno, trestní zchovalost ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce v předmětné věci podmínku trestní zchovalosti nesplnil, v důsledku čehož byla jeho žádost zamítnuta.
20. Správní orgán je oprávněn zamítnout žádost o udělení povolení k trvalému pobytu pro nesplnění trestní zchovalosti za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Přiměřenost je posuzována v intencích § 174a zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se proto dále zabýval také tím, zda žalovaná posoudila napadené rozhodnutí z hlediska přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.
21. Posuzování přiměřenosti z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince provádí správní orgán v rámci svého správního uvážení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46: „úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový

stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“

22. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41: *„Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008-48).*
23. Posouzením přiměřenosti dopadu správního rozhodnutí o neudělení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života se zabývaly ve své správní praxi také jiné krajské soudy. Například Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 16. 8. 2017, č. j. 30 A 171/2016-60, uvádí následující: *„Intenzita zkoumání přiměřenosti odpovídá intenzitě zásahu, k němuž dochází v důsledku nevyhovění žádosti, neboť – jak správní orgány shodně uváděly ve svých rozhodnutích – dochází k neudělení toliko nejvyššího pobytového oprávnění. Zásah by byl jistě odlišný tehdy, byly-li by rozhodnutím přetřhány vazby žalobkyně na území ČR, o tom však v případě žalobkyně nebylo možno mluvit, když v době vydání napadeného rozhodnutí ještě nebylo pravomocně skončeno řízení ve věci její žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.“* Obdobné závěry lze učinit také v této věci.
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 12. 2016, sp. zn. 9 Azs 253/2016, uvádí: *„Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být například případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování“* (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 9. 2017, č. j. 15 A 76/2015 – 40).
25. V rozsudku ze dne 2. 3. 2017, sp. zn. 4 Azs 7/2017, pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu by mohlo, v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, nepřiměřeně zasáhnout do stěžovatelova soukromého a rodinného života jen za velmi specifických okolností (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 9. 2017, č. j. 15 A 76/2015 – 40).
26. V neposlední řadě Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, konstatoval: *„ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikované ve věci předložené rozšířenému senátu i ustanovení § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, jež bylo aplikováno v předmětné věci, sice stanoví podmínky pro přijetí opatření omezující právo*

volného pohybu cizince na území České republiky, ovšem tato opatření mají zcela odlišnou intenzitu. Zatímco vyhoštění [z důvodu dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců] představuje faktickou derogaci práva vstupu a pobytu na území České republiky, nepřiznání trvalého pobytu cizinci neznamena, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění. Cizinci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. možnost pracovat bez povolení k zaměstnání, vstup do systému veřejného zdravotního pojištění, pobírání dávek ze systému sociálního zabezpečení a podpory v nezaměstnanosti, obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, č. 7 As 112/2011 – 65)⁴⁶ (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2013, č. j. 11 A 168/2010 – 40).

27. Zdejší soud má za to, že žalovaná při posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce nepřekročila meze správního uvážení, tj. nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, její napadené rozhodnutí je v souladu s pravidly logického usuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně odůvodňuje své závěry, o čemž mohou svědčit mimo jiné body 19. a 20. tohoto rozsudku, v nichž jsou uvedeny okolnosti, kterými se žalovaná při odůvodnění svého napadeného rozhodnutí zabývala. Byť prvostupňový orgán zjistil některé skutkové okolnosti odlišně, má krajský soud na základě spisového materiálu za to, že tato pochybení byla napravena postupem žalované, která si zjistila předmětné okolnosti, aby tak v souladu s § 3 správního řádu byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaná na odlišně zjištěné skutkové okolnosti v napadeném rozhodnutí upozorňuje, napravuje je a také je dle zdejšího soudu patřičně zohledňuje ve svém posouzení předmětné věci.
28. Krajský soud souhlasí se závěrem žalované, že trvalý pobyt je nejvyšším možným pobytovým oprávněním, které může cizinec na území České republiky získat, přičemž jeho držitele v mnohém zrovnoprávňuje se stánými občany České republiky, proto na splnění podmínek pro udělení takového pobytového oprávnění je třeba klást zvýšené nároky. Žalobce v dané věci není schopen splnit podmínku trestní zachovalosti, tudíž mu nelze povolení k trvalému pobytu udělit.
29. V době vydání rozhodnutí žalované žalobce disponoval pobytovým oprávněním na základě § 47 zákona o pobytu cizinců, proto dle názoru krajského soudu napadené rozhodnutí neznamena nucené opuštění území České republiky.
30. Námitku žalobce spočívající v porušení § 3 správního řádu shledal krajský soud nedůvodnou. Jak bylo uvedeno v bodě 26. tohoto rozsudku, žalovaná v napadeném rozhodnutí zohlednila skutečnosti, které prvostupňový orgán vyhodnotil odlišně či chybně od skutkového stavu. Žalovaná tak byla nucena si opatřit podklady, aby v dané věci mohla rozhodnout bez důvodných pochybností. To se projevuje také v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy sama žalovaná napravuje některé chybně zjištěné skutečnosti a následně je zohledňuje ve svém rozhodování.
31. Žalobce v žalobě hodnotí postup žalované jako tendenční v otázce závažnosti řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu a namítá, že očekával u žalované zohlednění žalobcem podané žádosti o osvědčení se. Krajský soud k této námitce uvádí, že žalovaná a

prvostupňový orgán jsou povinni posoudit podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu v době podání žádosti, přičemž ustanovení § 74 odst. 2 a § 174 zákona o pobytu cizinců neumožňuje oběma správním orgánům možnost určitého uvážení a zohlednění konkrétních skutkových okolností (v případě žalobce zohlednění podané žádosti o osvědčení se). Je na žalobci, aby v době podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu splňoval všechny zákonem předpokládané podmínky pro udělení trvalého pobytu.

V. Shrnutí a náklady řízení

32. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce v meritu věci zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
33. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. února 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu